

Sygn. akt I UZ 45/05

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł. o wysokość emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 stycznia 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Ł.

z dnia 10 sierpnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../04,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. odrzucił skargę kasacyjną S. K. od wyroku tego Sądu z dnia 24 maja 2005 r. w sprawie o wysokość emerytury jako niedopuszczalną ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia określoną przez skarżącą na kwotę 2.223,24 zł.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła naruszenie art. 8 ust. 2, art. 77 ust. 2 i art. 178 ust. 1 Konstytucji oraz art. 244 § 1 k.p.c., podnosząc, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego traktujące o dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu

na wartość przedmiotu zaskarżenia „są uchylone” z racji nadrzędności nad nimi postanowień art. 77 ust. 2 Konstytucji, wobec których ochrona wolności lub praw konstytucyjnych nie może być ograniczana przez wartość przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postanowieniu z dnia 29 grudnia 1998 r., I PZ 67/98 (OSNAPiUS 2000 nr 2, poz. 65) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ograniczenie dopuszczalności kasacji nie względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest sprzeczne z Konstytucją ani z art. 6 ust. 1 Konwencji z dnia 4 listopada 1950 r. o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) (por. także np. postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 sierpnia 2001 r., Ts 58/01, OTK 2001 nr 6, poz. 207, z dnia 5 listopada 2001 r., Ts 95/01, OTK 2002 nr 1, poz. 74 lub z dnia 20 listopada 2001 r., Ts 82/01, OTK 2001 nr 8, poz. 303). Stanowisko to, które należy uznać za oczywiste, i które Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym zażalenie podziela, nie utraciło aktualności, a nawet zostało wzmocnione po zastąpieniu kasacji skargą kasacyjną, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od niektórych prawomocnych orzeczeń wydanych przez sąd drugiej instancji (por. art. 398¹ i nast. k.p.c.).

Z tych względów o naruszeniu przepisów wytkniętych w zażaleniu nie może być mowy, co nakazuje orzeczenie jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).